

Зато су политичке странке подељене на организационе јединице, мање или веће односно шире или уже, и те јединице су организоване на територијалном принципу па је свака странка један систем тих територијалних јединица које се вертикално повезују у јединствену организацију.

У погледу организованости политичких странака, може да се разликује њихова унутрашња и спољна изградња или организација, при чему ова унутрашња обухвата разгранату мрежу организационих облика, док је ова спољна једноставнија и односи се на парламентарну групу као специфичну организацију у парламенту. Ту парламентарну групу сачињавају посланици исте странке у парламенту и она се формира ради заштите страначких интереса и јединственог деловања и одлучивања страначких посланика у парламенту. Ове парламентарне групе су по својој чврстости и дисциплини јаче и од самих странака јер су уже тело па су тако изложене и већој политичкој одговорности и чвршћим везама са странком и њеним руководством. Међу овим парламентарним групама се посебно издваја институција страначког бича у Великој Британији где су посланици странке дужни да се строго покоравају одлуци парламентарне групе, спроводе њену вољу да не би били изложени строгом партијском кажњавању па и искључењу из странке. Овакву чврстину, дисциплинованост парламентарне групе и њену лојалност према странци осигурава и њена веза са страначким врхом јер је уобичајено да сам шеф странке буде и лидер ове парламентарне групе, односно опозиције у парламенту. У погледу унутрашње организације странке, у пракси се срећу њени разноврсни облици и модалитети. Свака странка (својим Статутом) на свој начин решава то унутрашње организационо питање, при чему у већини њих најнижу (основну) организациону јединицу представља основна организација која негде има и своје посебно име, различито од странке до странке. Тако се у неким странкама ове основне организације зову одбором (комитетом), у другим секцијама а има и таквих где се називају ћелијом. Одбор је основна организација слабо организованих кадровских буржоаских странака које у ствари и немају посебну формалну организацију већ се више препознају по неформалном деловању њихових најутицајнијих чланова. Први месни одбори странака су настали у Енглеској (касније и у САД) после изборне реформе од 1832. год. са задатком да надзиру бирачке спискове, да би се временом ширила њихова активност и на агитовање кандидата за избор у парламент па и на само њихово кандидовање после 1867. год. За разлику од ових одбора који су слабо организовани, секције су масовне